

Jász/alán amulett 3.

Fel-fel bukkannak az ősi jász jelek, -jelképek, a szájhagyományozott ősemlékezet képbe merevedett alakjai.

Alán amulett a Lyukó országa mondattal

A neten bukkantam a magyar hieroglif írás jeleivel olvasható alán amulettek képeire (sajnos, ma már nem találom a forrást). Ezek egyikének olvasatát teszem közzé e cikkben. A többi amulett bemutatását további cikkeken tervezem.

A szobor alakú írásemlékek megdöbbentően szokatlanok tűnhetnek azok számára, akik a latin alapú írásunkhoz hasonló írást várnának a hun sztyeppéről is. Ezek az eltérések a végső soron kőkori eredetű ősírástól, amelyeket tankönyv jelleggel leírtam a Magyar hieroglif írás c. kötetben. Ez az írás a vallásos nézetek illusztrálására született meg, éppen arra találták ki, amit ez esetben is látunk.

1. ábra. Alán amulett a Lyukó országa mondattal, fején a napistent jelképező Lyukó hieroglifa, törzsén az "ország" jelentésű hármashalom

Varga Géza
írástörténész

A „Tűnt léptek nyomdokán” (www.Jász-ság.hu) összeállítás több írásában jelennek meg ősi jász hangbéli megnyilvánulások/megnyilatkozások, melyek nemegyszer képekben is rögzültek a századok során.

A Bizalmas Tanításon nyugvó MINDEN-tudat két alapvető „eleme” az EGY Isten, Aki a MINDEN, valamint mindenek lényege -egy-egy- LÉL.

Az (is) egy ligatúra (ikerbetű) O-ban az M, mint „írásos” megjelenítése a teremtő Igének.

Az „om” un. mag-szó, dévanágari (az indus-völgyi civilizációban kialakult ősi írásmód) jele: amit pranavának neveznek.

Az OM által veszi kezdetét a teremtés, ami -mint az „O”- kerek egész, és -mint az „m” ~ hullám-hullámszerűség, rezeg benne a kettősség váltakozása. Ahol megszűnik a mozgás, rezgés, ott megrennyilvánulttá válik, az addig működő rendszer.

Az alán amulettben megformált „o” egyfajta teljesség, kerek egész míg az örök változást/változást jelképező hullám „m” az amulettben a „hármashalom”.

Borzák Balarám Béla

Varga Géza jegyzete:

„...A székely írás jelei eredetileg a kőkori ősvallás céljait szolgálták, jellemzően az isten (istenek) neveit és jelzőit rögzítő szójelek voltak.

„ly”

A székely írás „ly” betűjének sumer megfelelője azt jelenti, hogy „kút, forrás”, az egyiptomi és a kínai pedig azt, hogy „Nap, napisten”. Mivel Kőhalmi Katalin szibériai kutatásaiból tudjuk, hogy eleink a Napot egyúttal az életfolyó forrásának is tekintették, nyilvánvaló, hogy a jel egyszerre jelenthetett Napot, napistent, valamint kutat és forrást.

Az akrofónia szabályai szerint a székely „ly” egy olyan szó jeléből keletkezett, amelyik „ly”-vel kezdődött. A magyar nyelvben ez a lyuk szó, aminek a jelentése a sumer „kút, forrás”-hoz is közel áll...

...A hun, avar és honfoglaló emlékekről elolvasható hieroglifikus szövegekben a jel előfordul és a Lyukó (Isten) szó illik a szöveg olvasatába...”